

הימור

מערבית: חנה עמית־כוכבי

חברותיה לקו, כנראה, במחלת הערמה. היא לא תפסיד כלום, ותבדוק את העניין כפי שלא ניסתה מעולם לעשות.

גופה נמלא שלושים אביבים, כמו פרי בשל היא חוגגת את נשיותה, את קומתה הזקופה והמושכת ואת יפי עיניה.

עיניו מלאות צימאון למסע, והוא מתוסכל לאחר שנכזבו קשריו עם כל הנשים. כמנהגו כל בוקר, הוא לוגם את ספל הקפה שלו ואוכל ארוחת בוקר בבית קפה קטן והומה אדם. חלומות שמועד מימושם נדחה חולפים בראשו, הוא מעיין בעיתון היומי, קורא את הכותרות, נוטל תחת בית שחיו את תיקו המאובק, צועד במקביל לקיר, חוצה את הכביש הצר ומגיע אל הסטודיו שלו.

היא הולכת בעקבותיו. הוא מאט את צעדיו, היא מאטה את צעדיה, הוא מממה, היא מממה. פעימות לבה מקדימות את רגליה, היא מתבוננת בו כשהוא נכנס אל הקומה הראשונה שבבניין. בקבוקים ריקים נערמים בציפייה לעובד הניקיון של העירייה שיסלק אותם מן המדרכה ויגנוב את פת הלחם היומית שלו מכיס השלטונות.

– אמשך ללא לאות, ארדוף אחריו עד שאזכה בהימור!

הוא עורר את סקרנותה בשתיקתו ובבדידותו ובכך שהתמיד לפקוד אותו בית קפה עצמו. הרגעים הקרים קופאים, הרהור של חיפוש אחר אוצר משתלט עליה. מיהו, ואיך נפגשו שניהם במקרה?

היא הביטה אל תוך הריק, אל תוך האין. מיתרי הכינור שלה מעצבנים אותה. היא יודעת רק שהוא צייר. מה מקשר ביניהם, בין הצבע ובין המיתר, במקום רועש כל כך? למחרת היום היא חיכתה לו. הדממה השרויה על הכול מרטשת את תוכה של שעת השקיעה. הוא לא פקד את בית הקפה. היא ראתה אותו נושא את תיבת העץ ואת הצבעים שלו ומנגב את הקרקע במעילו הרפוי.

ביתו נמצא ודאי במרחק שתי דקות מכאן.

בחדרו המשקיף אל הרחוב, בקומה הרביעית של הבניין המקביל לסטודיו שלו, הוא

* **היאם מוסטפא קבלאן** כותבת שירים, סיפורים ורומנים. מוצאה מעוספיה שעל הר הכרמל. היא בעלת תואר ראשון בהיסטוריה כללית מאוניברסיטת חיפה ותואר ראשון בשפה וספרות ערבית מן המכללה הערבית בחיפה. היא מלמדת פיתוח חשיבה יצירתית בבתי־ספר באזור הכרמל. עד כה פרסמה שבעה קובצי שירה, רומן ואת הנובלה "ילד יוצא מן המעיל שלו". באמתחתה קובץ סיפורים ורומן נוסף.

רווה עד תום את גברותו בכך שמצץ קופסת סיגריות שלמה ולגם כוס עשירית של יין, כי מאז יצא מבית הכלא לא נכנסה אף אישה אל חדרו. הוא נשבע שלא יחלוק את שמחתו עם מישהי ממין נקבה ויתרחק מפטפוטי הנשים, מריח הבושם ומן האיפור. הטלפון קטע את תחושת הרווחה שהעניק לו העיסוק בהרגלו הסודי. תלונת הגוף וריקנות היצוע לא עמדו לצדו.

"הלן, כן, מאהר ידידי, אני מחכה לך מחר בבוקר בבית הקפה. משהו מטריד אותי. חיפשתי אותך ואני צריך להתייעץ אתך". הוא חזר למיטתו לפרוק את תאוות הלילה שלו, לחבוק ערמה של גופים ולהתייפח.

אמינה טיפסה במדרגות ביתה וחיפשה פנים הדומים לשלו. היא התיישבה בפינתה הרגילה והדקות החולפות נאבקו בה. הכינור בידיה, ספל נס קפה, ועוד ספל. לראשונה נפגש מבט במבט. הוא ניגש אליה בכוונה, חיך אליה. מילותיו נאלמו כשניסה להעלות אותה ברשתו ודומייה השתררה, ובעקבותיה פחתה המבוכה. את המשיכה הסמויה ביניהם קטעה הצטרפותו של חברו אליו, וגם הוא הביט לעברה, נעץ בה מבטים וצחק במלוא פיו.

מה קורה, אני מהמרת עליו או הוא מהמר עליי? המלצר הניח על שולחנה פתק והצביע על האיש היושב מולה. היא לא ידעה איך עלתה אחריו במדרגות במהירות הרוח. היא צלצלה בפעמון הדלת כמי שכבר יודעת היטב את הדרך אל חדרו בשכונה שבה מתגוררים רוב האמנים שבעיר. שרידי ריח היין והשמפניה, שרידי הסיגריות, צבעו של החדר, בוחק הצבעים וגפרורים פזורים, ציוריו השעונים על הקיר, מיטתו שבה הוא עוסק בפורקנו הסודי. הוא חיך, היא חייכה. היא הושיטה לו את ידה והוא אחז בה, הזמין אותה לשבת והגיש לה סיגריה.

– תודה, אינני מעשנת.
– הזמנתי אותך כי את האישה שמהמרת עליי.
היא בלעה את רוקה ואש ניצתה בגופה.
– לא הימרתי, רק...
– אני הימרתי, וכנראה זכיתי בהימור.
הוא הידס בגאווה כטווס שאת זנבו צבע הוא עצמו, האמן השולט היטב בכלי אמנותו.
– לעולם לא אפסיד בשום הימור. האישה הראשונה שהימרה עליי הכניסה אותי לכלא למשך שנים רבות.

היא נרעדה בפחד, נסוגה מתחת לזנבו ועיניה חיפשו את מנעול הדלת.
– מה אתה אומר, על איזה כלא אתה מדבר?
– כוונתי לומר שכל הנשים דומות זו לזו. כעת זכיתי בהימור שלי כשנכנסה אישה לחדרי לאחר שנשבעתי להתבודד כאן לתמיד.
היא מיהרה אל הדלת ומלמלה: "זה טירוף", וטרקה את הדלת.
היא ירדה במדרגות כשהרחובות קוראים לה. היא לא פנתה להביט לאחור, וראתה בדמיונה את חברותיה נאספות סביבה וצוחקות בקול רם.
– מה קושר את הצבע למיתר? הפסדתי בהימור וזכיתי בשלושים פרחים.